

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1142. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm758/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

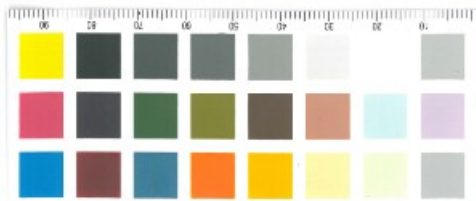
Om hvad Hælfidene (S. 78) vil jeg kun sige, at naar det ikke fortales om Hædgar, da er det, overimod Hælfidens bestaaende Værd, i Herrioden selv intet Subjekt til Verbet lægges af Hælfidene, samt at Sværdet siden udsærlig kaldes mellem Søverne.

Uda, efter sig ret saare liglad over disse mine Ord (Skildriet No. 64) at i hvorvel 16de og 17de Sang ere mig dunkle, ser jeg dog lige for mig at en Hængest med sine Kræfter fulgde Danneheren og omtales som den egentlige Hædning. Dette skal allerede være taabelig Snak, fordi Hængest, som gjættede Kræfterne, maatte da været sit Hædningens Hænde og Hændebrøder; men kan Man da ikke gjætte sine Venner, og saar det ikke udtrykkelig S. 86 at de gik til Friesland for at besøge Venner, og see til deres Hjemstavn Nefkun freondum, geskon hamas. Vigtigere maas den Indvending synes, at Hængest kunde være et almindeligt Udtryk for en Søfange, og derfor har jeg ikke heller anset Ordet mellem de aabenbare Mandenavne der ere forvandlede, men naar Man ved, hvad det jo er uretligt, at Hængest er et Mandnavn, naar det i den hele Tale om Hædning ingen Hængest nævnes for Danneheren, huds det ikke er Hængest, naar Man ser ingen Exempel ved sig, at dette Navn er brugt som et Appellativ, naar Tiden og Stedet kan, saalidt vi ved, tillade at anset denne Hængest for den Hædning af dette Navn, og naar endelig Grommarifan paa osfligge Steder si tillader at tage Ordet appellativt, da mener jeg at have aabenbare Ret. Vider at udsætte dette vil jeg anfætte, og kun bemærke, at naar Uda, siger: Wig hængeste er et Søfslag, sin hængeste Søfanger sin og Dain hængeste Søfanger, da svarer Grommarifan fort og vedt: Hængest er en klar Dain der leder hver vore god for sig og tilføjer sa kun hvad der rækkes og rimet den. En i flere Hænder mærkelig Ting, og som i mine Mine var nok til at bevise at det baade er om en Hængest og om den bekjendte Hængest, er jeg hængest søvnis komme oppe og tror dog at feruise Hæde ved Hædning. Hos Lids i hans Lingve. Septentrioual. Thesaur. T. 1. P. 192 findes et Brudstykke der fortales som den eneste Grund af et sammelt angelforsigt Digt, der efter Brudstykke at slutte, maas have været et saare poetisk og indre

lig bekligt Kvad, hvor en Skjold Hæfte indføres talende og vover alle sine hængende Hæde, medens finale Sang og Maanen flinned under Skje. Da opstod en guldbred Hædning og derilande Siget ved (ubestemt) Hædning Hædning, som Ludskerne kaldte Siget, Ordet og Gudlak og Hængest selv. Naar Man nu i Hængest Drape finder en Hængest i Skjoldungens Hæfte og ved Siden af en Gudlak og Oslaf S. 88, da kan Man dog vel ikke tvivle om at have en Mand og samme Mand for sig, og at en angelforsigt Skjold maatte den hængende Hængest, naar han saae Hængest selv, behøver dog vel heller intet Bevis. Kunde der ellers findes Mene af dette Digt, vilde det uopstøvelig saare oplene til alene mangt et Sted i Hængest Drape, men og i det hele Angelforsigt Oslaf, og Muligheden for Man vel, ved at see paa Hængest Drape, paa Engellændernes Forhold til deres litteraire Slætte, og Stedet hvor Hængest fandtes (i en Homilies Samling) tvøst antage. At jeg nu, paa saadanne Grunde udgav det for Tist at en Hængest omtales som Danneherens Hædning, kan jeg aldrig angre, men om Uda, kan bevise jeg bevedt har fort taabelig Snak, der blive hans Dag.

Det tunste Seed om Hængest S. 92, vil jeg her saalidt som hilt indlaide mig videre paa, end at sige: ikke det men Hængest som Dronningen gav Hængest, og om hvilken Hængest klarlig siger at næst efter Hængest, har han ikke hørt tale om noget Hængest, den krude Hængest, og at han kaldes der Hængest Hængest er saa vist, som at der saar Hængest hans Neta Svertinger, og saa vist som at Neta Nepos er en klar Hængest det kan kun som ikke ved det, see i Hængest og i Hængest Lytkon.

Jeg har, i Anledning af 24de Sang, sagt, at Hængest gav ikke Hængest Hængest, thi det var smeltet i det hele Hængest, men kun Hængest som ene var blevet tilovers, og hængest de mærkelige Hængest. Uda, svarer, om Hængest ikke ved at hilt i Hængest, om Hængest i Edda bruges for det hele Hængest. Heril svarer Manden, at hvem vil han ikke trovst, men at Uda, burde vide at det S. 122 saar om Hængest Hængest, hvor foruhenligt det var at det aldeles smeltede (gemest) er som Hængest den opløst, hvilket Uda, dog selv har overjat.

erat mirum quod totus liquoris fuerit, glaciæ simillimus. At Træskeløbet var Styk det saak baade i de foregaaende Vinter og i de følgende, hvor der tilfældig saar at hun Hjaltes blev tilbage, og naar nu Hovulff siden S. 126 taler om dette hilt- og naar det S. 127 gives Hædgar i Haand og detes Runer Raabes, da havde Man vel Hjel sig Grund til ved hilt her kun at forstaae Hjalte et om Odet end ellers, hvad jeg ikke ved, og Sommer fortæller, saaledes findes brugt for det hele Sværd. Indvendingen, at han stort et Sagn som det der omtales er kunde faae Man saa Hjaltes, er der tvivlen Udgør, efter min, men den gamle Hjaltes egen Sag at forsvare, men paa hans Vane vil jeg dog erindre, at naar han først har tilføjet Hovulff tredivs Mandes Styrte og udruffelig sagt (S. 118) at det Jette Sværd, som naturligt, var enhver anden Mand end Hovulff for svært, da kan han forde at vi skal maale Sværdet efter Hovulff og Hjaltes tyen efter Sværdet, hvorved der, som Man ses seer, bliver Rum til Adskillig.

Det skal ogsaa være gælt, at jeg tager Hermod i 24de Sang for et Mandens navn, men da Udg. ei kan nægte, at det er et gammelt kendt Navn, da han selv tilføjer at det i den 14de Sang tales om Helms Hermod, og ei kan nægte, at det i den 24de tales om en Helt, der ei gives andet Navn end Hermod S. 129, kan jeg spare videre Drøit.

Med en Værd, der nok Heltens befandt sig paa et uretete Sted, kedsager Udg. sig over at jeg tilskriver ham den Beskyldning for Blodtørsk, som Runerne lægger paa Hættens Daatter, Hjaltes Dronning, men hvad kan jeg Kude, naar den ikke findes i Træten. Der findes, som sagt, nogle mig dunfle Ord i denne Fortælling, som hindre mig se, naar jeg, som her er nødvendigt, vil andgaae selv den mindste Kedsogelse, at oversætte den, men her behøves det ikke heller, thi ligesom det er klart at Skjalden kunde dog ikke sige selv om den æreigste Kvinde, at Hæven turde nærne sig det Døe uden dets Frue Næilig Hætt dætt etc. (S. 145) saaledes er det jo dog et soleklart Værlis baade midt hendes mageløse Gæstomhed imod Kongens Venner og midt hendes Hjemstætte, at hun (S. 149) skændte i Haller for den hjemkomne Hovulff og vilde Kongens Mand at Venfæd.

At at Hætt en anden Hættens Daatter, blot for at den saak kan hilt ved at være et Udvæ, er en Udflugt jeg i det Mindste ikke finder min Regning ved at gride til; heller vil jeg for dog ikke ganske onskost at gjenage saa klare Tegn, bemærke den Tyndelighed at Ege- og Ison taler om en svensk Kong Hættens Daatter hilt Jomfrubur vognedes af Udg. (Hilt, Steph. 169) thi vel kan jeg ikke rime de Fortællinger sammen, men mærkeligt bliver Tyndeligheden ikke bemærke.

Udg. passer det skriver med Egegetes Navn at oversætte Sana Frodon ved: til Hættens Søn, men er det sandt hvad Hilt sig (T. I P. 11) at Sana Søn har i Døttir baade Sana og Sana, er det foregaaende og tilsvarende Respectiv gladium upostivtlig Døttir, som Man maae sulte af Parabigmet hos Hilt P. 16 og er endelig frodon Genitiv sem Parabigmet Vitreg, Vitregam synes at læse; da vilde jeg hellere sae at de omrøttede Ord umulig taale en anden Overlættelse end den jeg har givet, uden videre at indlaide mig paa den tunfle Tale om Sana, Hættens Søn S. 132 r.

Man seken et vilde tale om det utroffte Hættens og hans nonentike Søner, som Udg. behager at udtrykke sig, var at prøve Kæfernes Laalmsblygheit for haardt, og efter da at have læst Hættens for alle de Hætt Udg. her antæst, indlaide jeg troffig Sagen til Doms hos Bogstærde her og hvort Sted.

Kun to Bemærkninger maer jeg end til Sættning gælt, og den første er, at Hætt skal maer jeg indbilde mig at være mere end hvad jeg er, en paa og kat Begyndes i det engelske Sprog, fordi jeg med Held har læst flere Grammatik og Forfætt i Værken med en Mand der beaader sig paa 25 Hætt Studium, i de der hange nu sammen med dette Studium som det kan og vil, sae har jeg her kun afværet det ved det lille udyldige Kætt, at tit, eller udtrykke mig varions, hvor jeg ikke vidste ret Hætt, og idelig at spæge Hætt og Søner, hvad de meende om min Mening, førend jeg pættede den. Hætt Udg. bruge samme Kætt, vide ethvort andet og hele denne Tvist og en stor Deel af mit Arbeide været oversættigt, og det er Altsammen Nøget, jeg gjerne vilde ønsket.

Den anden Bemærkning er et lidt egennotigt, men dog loofligt Duff, at nemlig vilde Folk dog

